

kassen for at faa sin Løn suppleret noget, og det har han saa ogsaa faaet endnu, men den Tid maa jo komme, da dette hører op. Imidlertid er der ogsaa af de forskellige Hjælpekasser givet Hjælp til Betaling af Gas- og Elektricitetsregninger; i adskillige Tilfælde betaler de det halve, i enkelte Tilfælde, hvor de mener det nødvendigt, det hele. Der ydes Hjælp til Ildebrændsel, og saaledes kunde man nævne forskellige Ting, som Hjælpekassen yder Hjælp til, men som man ikke kan sige ganske hører ind under Hjælpekassernes Formaal.

Nu vil jeg naturligvis indrømme, at mange af dem, der søger om Hjælp og faar Hjælp, kan siges at have det nødig, men paa den anden Side er det ønskeligt, at Hjælpekasserne kommer ind paa igen at administrere normalt. Naar man tager Hensyn til, at Loven af 29. April 1913 fastsatte et Beløb af 250 000 Kr., vil jeg mene, at et Beløb af 1 Mill. Kr. nu maa kaldes fuldt ud forsvarligt. Selv om man vil lægge Pristallet til Grund, vil Statens Tilskud dog være noget større end tidligere, selv om vi ogsaa, som den højtærede Minister udtalte, nu har faaet Sønderjylland og København med. Samfundets Ydeevne er sikkert ikke forbedret, tværtimod. Jeg mener derfor, Forholdene opfordrer til den størst mulige Sparsommelighed saavel fra Statens som fra Kommunernes Side. Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) udtalte, at Forholdene var særlig vanskelige nu efter Lockouten, idet Lønningerne er gaaet ned med 15 pCt., men det ærede Medlem maa huske, at Konjunkturedgangen jo ogsaa har været stor, og hvis vi skal regne med Pristallet, maa vi sige, at denne Nedgang har været forholdsvis større end Arbejdslønnens, saa Arbejdslønnens Nedgang kan ikke motivere, at der stilles større Krav til Hjælpekasserne end hidtil. Ogsaa Arbejdsløsheden er gaaet meget betydeligt ned, saaledes at der i mange Fag ikke kan regnes at være nogen usædvanlig stor Arbejdsløshed. Vi bliver nødt til at vænne os til at administrere ligesom vi har gjort før, og jeg tror, at dette, at der sættes et bestemt Beløb, som refunderes af Statskassen, vil bevirke, at Kommunalbestyrelserne i Fremtiden vil betænke sig paa at bevilge de forholdsvis store Beløb, de er kommet ind paa at bevilge i de senere Aar.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, saaledes som det er vedtaget af det andet høje Ting.

Veistrup: Det er ikke først og fremmest Fikseringen af Beløbet, det her drejer sig om, thi hvis det kun var det, vilde vi for vort Vedkommende udmærket godt kunne slutte os til Forslaget, men det centrale i Spørgsmaalet er Beløbets Størrelse. Vel er der sket Ændringer i Folketinget, saaledes at det Beløb, der oprindeligt var foreslaaet af den højtærede Minister, 500 000 Kr., er forhøjet til 1 Mill. Kr. — og dette anser vi selvfølgelig for en meget væsentlig Forbedring —, men jeg maa sige, at vi er i høj Grad ængstelige ved at fastlægge det Beløb, der her er Tale om. Det forekommer mig, at der er saa mange Forhold, som gør, at man i Øjeblikket maa være ængstelig derved. Den senere Tids Lovgivning har været af den Beskaffenhed, at der ganske sikkert vil blive lagt Beslag paa Hjælpekassernes Midler i meget stor Udstrækning. Jeg behøver blot at nævne, at man er gaaet fuldstændig bort fra det, der kaldes Dyrtidslovgivningen, at vi har faaet en ændret Huslejelov, endvidere en ændret Arbejdsløshedsunderstøttelseslov og en hel Mængde andre Ting, som gør, at der ganske sikkert vil blive kaldt paa Hjælpekasserne den ene Gang efter den anden. I det hele taget ligger Forholdene saaledes, at der hersker unormale Tider over det hele. Derfor er det vanskeligt at fikse Beløbet til den Størrelse, her er foreslaaet, og det saa meget mere, som Forholdene ifølge de Bemærkninger, som den ærede Minister fremsatte, ligger saaledes, at der i det sidste Aar er anvendt et Beløb af op til 10 Mill. Kr. indenfor Hjælpekassebestyrelserne til at lindre den Nød, der findes rundt omkring i vort Samfund. Jeg synes derfor ikke, man kan begrænse Statskassens Tilskud til Hjælpekasserne saa stærkt, som det er foreslaaet, saa meget mindre som jeg for mit Vedkommende altid har været en Tilhænger af, at man reparererede paa et langt større Omraade, end man gør i Øjeblikket. Jeg tror, det er rigtigt, at man kommer ind herpaa, og det vil ganske sikkert ogsaa blive Fremtidens Lovgivning at reparere paa et langt større Omraade end nu for Tiden. Jeg tror derfor ikke, at dette Beløb er tilstrækkeligt, og vi vil for vort Vedkommende ikke have Medansvaret for en Lovgivning af den Karakter, det her drejer sig om. Naar man har en saadan Institution, som vi her har — og jeg tror, den har virket i meget høj Grad tilfredsstillende —, saa